

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Dorothea Benton Frank
THE HURRICANE SISTERS

Ova knjiga predstavlja plod spisateljske mašte. Svako upućivanje na stvarne ljude, događaje, ustanove, organizacije i mesta treba samo da pruži osećaj autentičnosti i upotrebjeno je isključivo u fiktivne svrhe. Sve ostale ličnosti, događaji i dijalozi potiču iz mašte autora i ne treba ih dovoditi u vezu sa stvarnošću.

Copyright © 2014 by Dorothea Benton Frank
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01632-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DOROTEA BENTON FRENK

U srcu
uragana

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

Beograd, 2016.

Za Pitera

SADRŽAJ

UVOD

Kako Liz pripoveda	9
------------------------------	---

PRVO POGLAVLJE

Mejzi: Osamdeset svećica	11
------------------------------------	----

DRUGO POGLAVLJE

Ešlino mišljenje	27
----------------------------	----

TREĆE POGLAVLJE

Klejtton: Moja strana priče	43
---------------------------------------	----

ČETVRTO POGLAVLJE

Liz: Moja strana priče	50
----------------------------------	----

PETO POGLAVLJE

Ešli na poslu	62
-------------------------	----

ŠESTO POGLAVLJE

Liz: Majčinska osećanja	76
-----------------------------------	----

SEDMO POGLAVLJE

Ešli: Zabava počinje!.	89
--------------------------------	----

OSMO POGLAVLJE

Liz: Vreme za akciju	105
--------------------------------	-----

DEVETO POGLAVLJE

Ešli: Dama u crvenom.	123
-------------------------------	-----

DESETO POGLAVLJE	
Klejton: Na ivici	138
JEDANAESTO POGLAVLJE	
Ešli: Opasno zakašnjenje	142
DVANAESTO POGLAVLJE	
Liz: Loše vesti.	158
TRINAESTO POGLAVLJE	
Ešli: Previše.	173
ČETRANAESTO POGLAVLJE	
Liz: Put na sever	192
PETNAESTO POGLAVLJE	
Klejton: Zeznuo sam stvari, zar ne?	208
ŠESNAESTO POGLAVLJE	
Mejzi: Završna reč	217
SEDAMNAESTO POGLAVLJE	
Ešli: Loša noć.	225
OSAMNAESTO POGLAVLJE	
Liz: Još jedna šansa	237
DEVETNAESTO POGLAVLJE	
Ešli: Pune ruke posla	259
EPILOG	
Liz	279
<i>Beleška autora.</i>	287
<i>Zahvalnice.</i>	291

UVOD

Kako Liz pripoveda

Moj muž Klejton i ja otišli smo u policijsku stanicu da izbavimo moju majku Mejzi iz zatvora, jer se očejala o pogrešnu stranu zakona. Doduše, još nismo shvatali za šta su je tačno teretili. Ona tvrdi da u saveznoj državi Južna Karolina nije protivzakonito šetati lamu na otvorenom drumu. Na kraju krajeva, lama je bila na povocu. Lokalni policajci tvrde suprotno, navodeći da je to očigledan primer okrutnosti prema životinjama, uzrokovanja opšte opasnosti i bezobzirnog ponašanja. Zakonit ili ne, takav postupak svakako nije normalan. Bilo mi je drago što su Mejzi dovukli u policijsku stanicu da nas tamo sačeka, jer njeno ponašanje definitivno ukazuje na nedostatak zdravog rasuđivanja. A možda i ne. Mejzi je, na prvi pogled, delovala ćaknuto, ali svi smo znali da je prevejana kao lisica. I zato nisam imala drugog izbora nego da sačekam da Klejton popuni ček i izgadi situaciju između Mejzi i gradske uprave Maunt Plezanta.

Neko će možda pomisliti da je neumesno da priču započnem u zatvoru, ali smatram da je bolje da odmah shvatite istinu o mojoj porodici. Često nam se desi da upoznamo ljude koji deluju savršeno fino i normalno i da potom otkrijemo da im fali neka daska. Zato ću, kako se to kaže, pucati pravo u metu i predočiti situaciju u pravom svetlu. Svi članovi moje porodice užasno su bandoglati. Svi imaju *neverovatno* visoko mišljenje o sebi, kao da su popili svu pamet ovog

sveta. Čak ni posle onog uragana i haosa kroz koji smo prošli s mojom ćerkom Ešli, i dalje ne smemo da verujemo Mejzi. Što možda i nije tako loše.

Klejton se vratio i seo na izduženu drvenu klupu pored mene.

„Kažu da će je pustiti za petnaestak minuta. Hoćeš kafu?“

„Neću, hvala. Već sam unela previše kofeina. Zašto im treba toliko vremena?“

„Očigledno imaju problema s lamom. Ukopistila se i pljuje svakog ko joj priđe. Mislim da ću morati da skoknem do farme po Džoj, da smiri tu kudravu beštiju i vrati je nazad. Trenutno je drže u šinterskom boksu.“

„Da, to je najbolje rešenje. Sumnjam da bi uspeo da spakuješ lamu u džip.“

„Ali tvoja mama predstavlja sasvim drugu priču, Liz.“

„Meni kažeš? Ona je čista katastrofa sabijena u vreću od pedeset i kusur kila. Jedva čekam da čujem njenu verziju.“

„Mislim da je sve počelo na njenom rođendanu“, natuknuo je Klejton.

„Možda.“

To je svakako bio datum kad sam prvi put shvatila da stvari u mojoj porodici ne funkcionišu baš normalno. Pogledala sam u svog muža, pomislivši koliko je srećan što još ima glavu na ramenima. I još srećniji što nisam odgajena u revolveraškom duhu. Klejton je pružio ruku i stegao mi šaku. Uzvratila sam stiskom. Na kraju krajeva, zajedno smo bili u tom sosu.

Tada sam se upitala šta je Mejzi mislila o toj noći. Nas dve imale smo suprotstavljena stanovišta o skoro svemu što se izdešavalo u poslednjih hiljadu godina. A ova nebuloza s lamom? Dušo, to će sigurno biti udarna vest u *Post end karijeru* i glavni hit na *Tviteru*. Možda ćemo čak stići do nacionalnih vesti.

A onda sam naprasno ukapirala. Da, bilo bi savršeno da se to desi.

PRVO POGLAVLJE

Mejzi: Osamdeset svećica

Čujte, ja se uopšte ne žalim. Ja sam izuzetno srećna žena kad sam proživela tolike godine na ovom svetu, a moja ćerka i njena porodica baš su fini što su priredili tu večeru povodom mog rođendana, na koju su pozvali i Skipera. Skiper je moj mlađani dasa koji me prati po čitavom gradu. Da, svesna sam da on ima samo šezdeset pet godina. Bog me blagoslovio, ja sam prava dama od skandala.

Dakle, tog dana sedela sam u *Čarlston grilu*, okićena svojim najlepšim biserima – u tri reda, nalik na one koje je nosila Barbara Buš – pijuckajući *bombaj martini* s dve masline i čekajući da ostali stignu. Bilo je tačno pola šest, pozno majsko popodne, i mada su ulice vrvele od turista koji su došli na festival *Spoletto* i meštana koji su se vraćali s posla, ja sam bila tačna u minut, iako živim čak na Džejmsovom ostrvu. S druge strane, moja ćerka Liz i njen muž Klejton žive odmah iza ugla, u Ulici Čerč, a opet *kasne*. Tipično, zar ne? Mladi nemaju pojma koliko je vreme dragoceno. Za razliku od njih, ja sam bila akutno svesna svakog promičućeg dana. Kad nanižete osam banki, počinjete drugačije da gledate na stvari.

Tog popodneva Skiper je skoknuo da proveri svoju farmu lama u Ovendou, najmanje sat vožnje od moje male rančerske kuće. Potom je insistirao na tome da se vrati, kroz čitav okrug, da bi me dovezao na večeru. Doduše, mogla sam i sama da se dovezem do restorana, ali

svi bi doživeli fras da sam to uradila. Zato što misle da grozno vozim. A to uopšte nije tačno. Samo mi se ponekad desi da smetnem s uma gde sam ostavila kola. Ili da zaboravim da se nalazim usred vožnje. Zato su Liz i Klejton unajmili Skipera da izigrava mog šofera, i pogledajte u šta se to izrodilo! Ko se poslednji smeje, najslade se smeje, a to ću u ovom slučaju sigurno biti ja. Povrh toga, znam gde su sakriveni ključevi od kola, ako dobijem inspiraciju da ponovo dohvatim volan.

Tačno, Skiper uzgaja lame. Ako ćemo pravo, mogao je da odabere i nešto gore. Mogao je da odgaja zmije. Ili aligatore. Kad sam prvi put videla njegovo krdo, prizor je bio tako urnebesno da sam se iskidala od smeha. Ali znate šta? To su najslade životinje koje sam u životu videla! Tako pametne i umiljate. Otprilike kao moj Skiper, ako baš hoćete.

Zvirnula sam na sat. Petnaest do šest. Skiper sigurno još traži mesto za parkiranje. Spustila sam pogled, izvukla jednu maslinu iz čaše i zamolila nebesa da mu pomognu da se bezbedno probije kroz legiju stranaca iz drugih klimatskih zona. Ti turisti često umeju da budu nepodnošljivi. Ali dobri su za ekonomiju i ponekad je zanimljivo proćaskati s njima, pod uslovom da vas zanima život izvan Nizije*, što nije slučaj sa mnom.

U sebi sam se nadala da će moji mili unuci stići pre Liz i Klejtona, kako bismo mogli da razmenimo poneku civilizovanu reč. Takođe, pomislila sam – o blaženog olakšanja – da Liz, pošto kasni, neće primetiti ako drmnem još jedan koktelčić. Liz vodi pomnu evidenciju o svakoj kapljici koju sručim u sebe. Kao što je moja majka govorila, *kunem se Svetom Peri* da bi Liz očitala bukvicu čak i samom papi ako bi tokom svete mise cugnuo više od jednog gutljaja iz putira s vinom. Doduše, neko bi trebalo da povede računa o tome koliko ona cuga, ali neka to ostane između nas. Gospođica Nadobudna svuda mora da čuše nos. A moja majka *zaklinjala* se Svetom Peri, jer je damama iz njene generacije bilo zabranjeno da psuju.

„Kakve brige muče tako lepu curu?“

* Priobalno područje Južne Karoline. (Prim. prev.)

Podigla sam glavu i ugledala Skiperovo nasmejjano lice. Bio je tako sladak s tim kariranim sportskim sakoom i okruglim stomačetom. Seda brada bila mu je brižljivo potkresana, a oči plave i svetlucave kao voda koja se mreška oko naše Nizije.

„Hej, šmekeru, stigao si! Hajde, sedi pored mene!“

Razmišljala sam koliko Liz ume da bude naporna, dok sam posmatrala porodicu turista, pokušavajući da pogodim jesu li iz Amerike ili odnekud sa strane. Sigurno su iz Evrope, zaključih, sudeći po tome kako drže escajg, sa oborenim viljuškama i nožem u desnoj ruci. Verovatno Francuzi, pošto je otac imao izrazito galski profil. Majka je nosila *šanel* tašnu, ali očigledno nije marila da joj kosa bude tako čista da škripi pod prstima, a dvoje klinaca koji su sedeli s njima delovali su nadureno i mrzovoljno. S takvim zapažanjem, mogla sam komotno da otvorim detektivsku agenciju.

„Sa zadovoljstvom!“

Skipper se spusti pored mene i poljubi mi ruku, što je često radio i na šta sam bila užasno slaba. Naš konobar, Tajler, stvori se pored stola da pita Skippera šta će da popije.

„Mogu li da vam donesem neki koktel, gospodine?“

„Da, i to brzinom svetlosti! Ja ću *mejjkers mark menhetn* s jednom višnjom. A ti, Mejzi? Hoćeš još jedno pićence? Dali su ti baš malu čašu, zar ne?“

„Nažalost, dobila sam minijaturnu dozu“, odvrtila sam, ljupko se osmehnuvši.

„Gledaću da to ispravimo“, reče Tajler, pokupivši praznu čašu (ekspонат A) pre nego što se udaljio.

Još šire se osmehnuh kad sam primetila kako moja predraga unuka Ešli ide ka našem stolu, njišući kukovima kao Beti Bup. Nosila je visoke platforme s masivnim štiklama i drsku crnu haljinicu koja je delovala opasno kratko. Mahnula sam.

„Srećan rođendan, Mejzi!“ Ešli se nagnula da me cmokne u obraz.

Oh, gospode, ne naginji se više, pomislih, ispruživši jelovnik da zaklonim njenu zadnjicu od pogleda javnosti. Nesvesna da svima pruža uvid u svoju intimnu panoramu, Ešli izvuče malu ukrasnu kesu ispunjenu šarenim papirom i kitnjastim trakama i spusti je ispred mene.

„Hvala ti, anđele! Šta je to? Zar nisam rekla da ne donosite polklone?“

„To je samo sitnica koju sam napravila za tebe“, odgovorila je.

„Ah, to je nešto sasvim drugo!“

Posmatrala sam kako se Ešli spušta na stolicu, pažljivo povlačeći haljinu. Moja ćerka Liz takođe je nosila kratke haljine dok je bila mlada i, koliko se sećam, i onda sam bila nervozna zbog toga. Ali Liz je bila profesionalna manekenka, rođena za modnu pistu, i kod nje je sve moglo da prođe. S druge strane, iako je bila visoka, vitka i dovoljno lepa da bude manekenka, Ešli je bila ozbiljna umetnica, daleko smernija, u svakom pogledu. Ili možda nije? Možda mi je, naprosto, bilo mrsko da priznam da je Ešli odrasla. Moraću da zapamtim da je moja unuka napunila dvadeset tri godine i da je savršeno sposobna da sama odlučuje kako će se oblačiti. Ešli je volela odeću u retro stilu, nešto nalik na ono što je nosila Džeki O^{*}. Nijedan zakon nije zabranjivao da lepa mlada žena pokaže malo mesa, je l' tako? Ako ćemo iskreno, bili smo usred dičnog grada Čarlstona, koji je u jednom trenutku svoje istorije imao više javnih kuća nego crkava, a ne u nekoj ultrakonzervativnoj zemlji na Srednjem istoku, gde su se žene umotavale od glave do pete. Osim toga, bilo je krajnje vreme da Ešli pokuša da ulovi muža. Zgodne noge predstavljaju odličan adut. Noge je nasledila s moje strane. Bez lažne skromnosti, ja sam u svoje vreme imala tako dobre noge da sam komotno mogla da nastupam u plesnoj trupi Džun Tejlor. Uopšte se ne zezam. Tad sam još nosila štikle. Doduše, ne tako visoke. Ali Helen Gerli Braun nosila je štikle do poslednjeg daha. I mrežaste čarape. Oprosti, Helen, ali mrežaste čarape teško mogu da sakriju staračke kvrge i pege.

„Hoćeš li da ovo otvorim odmah ili kasnije?“, upitala sam.

„Odmah!“, reče Ešli.

„Ešli, hoćeš li nešto da popiješ?“, upita Skiper dok je Tajler spuštao naša pića na sto.

„Možda belo vino?“, natuknu Ešli.

„Šardone?“, upita Tajler.

* Nadimak Žakline Kenedi Onazis. (Prim. prev.)

„Ako slučajno imate novozelandski *sovinjon blan*, to bi bilo savršeno“, odgovorila je ona.

„Odmah stiže“, reče Tajler.

Pogledah u unuku, podozrivo izvivši obrvu. Šta to treba da znači? Otkad se devojke njenih godina razumeju u vina? Jednoj mladoj dami ne priliči da izigrava eksperta, naročito u stvarima kao što je alkohol.

Kao da mi je pročitala misli, Ešli brzo objasni: „Kad otvaramo novu izložbu u galeriji, uvek služimo to vino, jer ga moji poslodavci najviše vole. Osim toga, to je jedina vrsta koju znam“, dodala je šapatom, raširivši usne u onaj osmeh od koga čitav svet zablista.

Počela sam da izvlačim komade zaštitnog papira iz kese i, na svoje apsolutno oduševljenje, na dnu pronašla malo slikarsko platno umotano u pucketavu foliju. Kad sam sklonila foliju, pred mojim očima izronio je minijaturni prikaz božanstvenog sutona nad Džejmsovim ostrvom, uhvaćen iz najbolje moguće perspektive na kraju moje terase. Ešli je nasledila umetnički talenat od moje druge ćerke, Džulijet.

„Oh“, promucah. „Ešli, dušo, ovo je prelepo! Čuvaću je kao blago!“ Stvarno sam to mislila. Nežno sam joj stegla šaku.

„Baš mi je drago što ti se sviđa! Snimila sam taj prizor mobilnim telefonom, a onda sam rekla sebi, znaš šta? Naslikaću ovo za Mejzi!“

„Stvarno si talentovana. U tvoje zdravlje!“, reče Skiper.

„Hvala.“ Ešli ispusti dramski uzdah. „Možda ću se jednog dana preseliti na Monmartr, da slikam Baziliku Svetog srca i vodim boemski život.“

Podigla je čašu s vodom i široko se osmehnula, sa onim rupicama na obrazima, a ja sam pomislila: u ovom detetu nema ni trunke zlobe ili pokvarenosti, samo dobrota i svetlost.

„Da piješ apsint i pušiš male debele cigarete koje bazde gore od slivnika?“, dodade Skiper, prasnuvši u smeh.

„Baš to!“, složi se Ešli.

„Tiše malo!“, rekoh. „Tako sam ponosna zbog tebe, mila. Staviću ovu sliku na policu iznad kamina, da je gledam svakog dana!“

„Ponosna na koga? I zbog čega?“

Bio je to reski metalni glas moje ćerke. Liz i njen muž Klejton. Konačno su stigli.

„Ponosna sam na moju divnu unuku, što za vas nipošto ne mogu da kažem. Kasnite punih trideset minuta, ali ko sam ja da brojim?“

„Izvini, Mejzi. Srećan rođendan“, reče Klejton. „Imao sam neki sastanak u Vajld Djunsu pa sam uleteo u gužvu. Znaš kakav haos ume da se napravi na putu. U svakom slučaju, ja sam kriv. Mogu li da dobijem vinsku kartu?“

Klejton se smestio na čelo stola, a Liz je sela levo od njega, odmah pored Ešli. Tajler pruži vinsku kartu Klejtonu i spusti čašu s vinom ispred Ešli. Sad su ostale još dve prazne stolice na suprotnoj strani stola, rezervisane za mog unuka Ajvija i njegovog misterioznog poslovnog partnera, Džejmsa, koga je tek trebalo da upoznamo. Njih dvojica će svakog časa stići avionom iz San Franciska, isključivo zbog mene!

„Majko?“, prozbori Liz tihim, izveštačenim tonom. „Koliko znam, rezervacija važi od šest. Što znači da smo došli na vreme.“

„Nije baš tako“, odvrtila sam, upitavši se zašto je Klejton preuzeo krivicu na sebe ako nije odgovoran za kašnjenje. Ali to je bilo u skladu s njegovom prirodom. Koliko god agresivan na poslovnom polju, Klejton je bio skoro potpuno pasivan u svom odnosu prema porodici. Mrzeo je da pravi talase, naročito na javnom mestu.

„Ma pusti to, mama“, umeša se Ešli. „Zar je to važno?“

Pre nego što sam stigla da isteram stvari na čistac i objasnim Liz da apsolutno greši, Ajvi i Džejms banuli su u restoran, pravo s plavetnog svoda. Te noći prespavaće kod mene, a samo je nebo znalo kuda će nastaviti posle toga. Ajvi je delovao kao rođeni maneken dok se smeškao i grlio sa svima, držeći veličanstveni buket cveća koji je doneo za mene. Džejms je bio dosta stariji od Ajvija i ličio je na Kineza. Svi znaju da su Azijci pametniji od muškaraca kavkaskog tipa, pa mi je laknulo kad sam shvatila da je Ajvi birao partnera glavom. Njih dvojica su u San Francisku držali butik muške garderobe, koji se zvao *Ajviz*. Koliko sam čula, bilo je to prilično šik mesto. Čovek je trebalo samo da ih pogleda pa da shvati da su bili opako uspešni u tom poslu.

„Srećan rođendan, Mejzi!“, rekao je Ajvi, poljubivši me u obraz.

Pre nego što nastavimo, treba da znate da Ajvija tako zovemo zato što njegovo puno ime glasi Klejton Bernard Voters IV. Mislim, to IV

znači Četvrti. Odatle Ajvi*. On je sebe počeo tako da zove još u trećem razredu, ne obazirući se na zadirkivanje ostale dece. Još tada smo shvatili da je naš Ajvi, da tako kažem, prerano sazreo.

„Oh, kakvo divno cveće! Hvala ti, mili! A ti si sigurno Džejms! Kako si, dušo?“

„Dobro, gospođice Mejzi. Štaviše, odlično! Srećan rođendan!“

Džejms je imao božanstvene zube i naočari sa zanimljivim okvirom. U stvari, nikad nisam videla takve naočari, ali ništa nisam pitala, jer nisam htela da mu bude neprijatno. Šta ako je imao neki hendikep s vidom? Sirota dušica.

„Kako je proteklo putovanje?“, upitala sam.

„Ah, bilo je užasno zamorno. Ne podnosim taj grozni reciklirani vazduh!“, požali se Ajvi. „Zdravo, majko. Tata.“

Savesno je poljubio Liz u obraz i ovlaš zagrlio oca. Svi su razmenili učtive pozdrave.

„Hej, Ešli River**“, rekao je, okrenuvši se ka sestri. „Znači, svi smo na okupu? Upoznajte Džejmsa!“

Svi ga pozdraviše.

„Za tebe sam gospođica Voters“, odgovori Ešli, zakikotavši se i ustavši sa stolice da ga nežno zagrli. Potom je zagrlila i Džejmsa. „Znam da smo se tek upoznali, ali mi se ovde grlimo. Hej, jesu li to *gugl* cvikeri?“

Brzo sam pružila ruku da povučem rub Ešline haljine, ali bez naročitog učinka.

„Ne smeta mi“, rekao je Džejms, uzvrativši zagrljajem. „A što se tiče cvikera, samo što sam ih nabavio. Ovo je probni par.“

„Ešli!“, vrisnu Liz primetivši sevajuću zadnjicu svoje kćeri.

Tačno, videlo se previše. Ešlino lice buknu kao bulka.

„Naš prijatelj smislio je kolorit. Postoji širok dijapazon boja“, mu-njevito se umeša Ajvi. „S njima svi izgledaju kao štreberi.“

* Engl. Ivy, nadimak izveden od rimske oznake za broj četiri, IV, sa ipsilon na kraju; Ajvi se uglavnom koristi kao žensko ime. (Prim. prev.)

** Nadimak koji Ajvi koristi za svoju sestru, aludirajući na reku Ešli (Ashley River) koja se kod Čarlstona spaja s rekam Kuper. (Prim. prev.)

„Ti si štreber! Meni baš strava izgledaju. Glupa haljina“, progundā Ešli, povukavši porub i vrativši se na stolicu.

„Mislim da će se ovi cvikeri pokazati kao veoma korisni za ljude s hendikepom“, objasni Džejms. „Recimo, ako je neko gluv, moći će u realnom vremenu da čita ono što mu drugi ljudi govore, jer naočari funkcionišu kao monitor i imaju softver za prepoznavanje glasa.“

„Koliko dugo ostajete?“, upitah, nesposobna da shvatim o čemu je taj momak pričao.

Kakvi su to cvikeri? Neka nova tehnološka zvrčka? Tehnologija vlada svetom!

„U nedelju ujutro hvatamo let za Njujork i ostajemo tamo nekoliko dana“, objavi Ajvi, spustivši se na stolicu. „Možemo li da dobijemo neko piće? Skapavam od žeđi! Gospode, mrzim komercijalne letove!“

„Samo ostavi ključeve kod vratara kad krenete nazad“, reče Klejton.

Ajvi je očigledno planirao da odsedne u Lizinom i Klejtonovom apartmanu na Menhetnu. Ali zašto je pričao kao da je u međuvremenu navikao da se vozi privatnim avionom? Da možda nije dobio na lutriji? Ili mu je Džejms omogućio da vodi život na visokoj nozi? Čula sam da su neke od tih azijskih porodica bile jezivo bogate. Ajvi je već nakrenuo čašu s vodom koja je stajala na njegovom mestu, kad se konobar ponovo pojavio. Kako se ono zvaše? Toni? Ne, nego Tajler! Kao u onoj pesmici, *Tipikanu i drugar mu Tajler*. Tačno, taj slogan nastao je još pre mog rođenja, ali, gospode, kakve sam samo trikove morala da izvodim sa svojim pamćenjem da bih ga naterala da proradi!

„Kampari i sodu s pomorandžom, moliću“, rekao je Ajvi.

„Za mene samo *pelegrino*, hvala lepo“, reče Džejms. „Moram da operem ruke. Gde je muški toalet?“ Džejms je skinuo naočari i dodao ih Ajviju. „Pokaži Ešli kako rade.“

„Mislim da bi trebalo da krenem“, rekoh, ali me niko nije registrovao.

„Pođite za mnom, gospodine“, reče naš konobar, drugar Tajler. „Odmah ću vam doneti to što ste naručili. Jeste li odabrali vino, gospodine?“

„Ne, nisam. Izjasniću se za nekoliko minuta“, odvrati Klejton, ne podižući pogled.

Kao i obično, Klejton je presporo studirao vinsku kartu. Bila sam uverena da je Liz upravo zbog te izluđujuće navike svog muža prešla na votku.

Džejs je odšetao s Tipikanuom.

Tada je preko pramca poletela prva bomba za to več.

„Da li ti je on samo *poslovni* partner, sine?“, procedi Klejton, izbegavajući vizuelni kontakt.

„Ne, nije. On mi je i životni partner.“ Ajvi je stavio naočari. „Evo, pogledaj“, rekao je, okrenuvši se ka Ešli. „Kad nagnem glavu... vidiš ovo ružičasto svetlo?“

„Da“, odgovori ona.

„U redu, cvikeri. Napravite fotku!“

Začulo se tiho škljocanje i naočari su na neki volšeban način napravile snimak.

„Sliku sad mogu da prebacim u svoj *ajped* ili da je prikačim na mejl ili šta god hoću“, objasni Ajvi. „Pomalo glupav izum, zar ne?“

„Osim kad ti je neophodan“, reče Ešli. „Valjda?“

Nastupila je kratka neprijatna tišina dok je Liz obrađivala ono što je Ajvi rekao o svom odnosu sa Džejsom.

„Oh, milostivi gospode!“, konačno je zasoptala.

„Šta ti je?“, upitah.

Uopšte se ne obazirući na moje pitanje, Liz poče da hukće i brekće, sve dok joj frizura nije postala sasvim razbarušena, a lice zažareno kao furuna. Takvi smo mi bili. Porodica razmetljivih, histeričnih crvenokožaca.

„Šta ti je, mama?“, upita Ešli.

„Šta mi je? Kao prvo, koliko on *ima godina*?“, procedi Liz, sad već potpuno zajapurenog lica i vrata.

„Četrdesetak“, odgovori Ajvi.

„Dakle, postao si žigolo“, promrmlja Klejton, kiselo se zacerekavši.

„Teško“, odvrati Ajvi. „Satirem se od posla. Radim bar šezdeset sati nedeljno. Osim toga, pola biznisa pripada meni.“

„Nadam se da to imaš crno na belo“, natuknu večno obazrivi Klejton.

„Naravno da imam. Šta nije u redu, majko?“

„Ali, on je... on je *Azijac!*“, promuca Liz.

Nisam kapirala u čemu je problem. Skiper je pogledao u mene, slegnuvši ramenima.

„Pa šta s tim?“, reče Ešli. „Izgleda božanstveno!“

„Ruke dalje, sestrice, ali hvala na podršci“, odgovori Ajvi, prasnivši u smeh. „Da, Džejms potiče iz porodice Čen iz Hong Konga i mogu vam reći da je on najdivniji, najpažljiviji i najvelikodušniji muškarac koga sam u životu sreo. Zar se to ne računa?“

„Nisi mogao da pronađeš nekog finog belog episkopijanca?“, upita Liz. „Zašto moraš da budeš tako komplikovan? Da možda ne očekuješ da ti pripremimo svadbu?“

„Ah, neee, nikako“, odvrati Ajvi.

„Priberi se, sestro“, reko, okrenuvši se ka Liz, dok sam u sebi razmišljala: nemaš ti dovoljno prijatelja za svadbu. „Sad je 2012. godina.“

„Ovaj... Mejzi? Za tvoju informaciju, sad je 2013“, prošaputa Ajvi.

„Ozbiljno?“ Umalo nisam pala u nesvest. „Da vidimo... da, naravno da jeste! Čekaj malo! Da li to onda znači da sad imam osamdeset jednu godinu?“

„Ne, majko. I dalje imaš osamdeset“, reče Liz, zakolutavši očima. Nisam obraćala pažnju na nju.

„Liz je u pravu, Mejzi“, ubaci se Skiper. „Upravo sam izračunao.“

„Šta kažete na to? Upravo sam namakla još jednu godinu! Ovo mi je najlepši rođendan u životu! Bar zasad!“

„Znači, zapalio si za Kaliforniju da uživaš u *gej* romansi s tim tipom Džejmsom koji nosi uvrnute *gugl* cvikere?“, nastavi Liz.

„Oh, poštedi nas“, umeša se Ešli. „Zašto ne sagledaš situaciju iz drugog ugla? Možda treba da budemo srećni što njemu ne smeta što mi *nismo* Azijci.“

Mada smo to već decenijama pouzdano znali, Liz se još nije pomirila sa činjeničnim stanjem, uporno se nadajući, izvan svake nade, da će Ajvi jednog dana ipak upoznati neku finu devojkicu s herkulovskom snagom ubeđivanja.

Ajvi se okrenuo ka Liz. „Majko, *sigurno* znaš da gejovi sačinjavaju pet odsto ukupne populacije i skoro trideset odsto u širem području San Franciska? Uključujući Azijce.“